

SOSIALURIN

Blashtjóri:
Vili SørensenÚtgevari:
Føroya JavnaðarflokkurPrent:
Prentsmíðjan á Høysbreyt

Keypa væl haggreiddan feskan fisk

Tað er neyðugt, at fiskurin
er væl bløðgaður

Pi. BACALAO

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

Vit søkja

eftir einum arbeiðssamum og rokjutum ungum fólki, ið dugir at skriva á maskinu og hevur kunnleika til bókhald.
Skrivlig umsókn við avskriftum av møguligum prógvum og ummælum innan 22. des.

ÚTVARP FØROYA.

Eykaaðalfundur

verður hildin í losjuni, Tórshavn, hósdagin 20. desember kl. 14 til viðgerðar av fiskaprisum v. m.

Útróðrarfelagið í Føroyingahavnini.

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantónið.

Grót og skervur megu vera goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyri kommununa.

FRØDBIAR SÓKNAR KOMMUNA

TÓKK

Hjartaliga takk fyri sýndan heiður á silvurbúðleyspsdegnum 3/12.

Dinnífla og Jógvan Sofus Ferjá
við Gjógv.

ÆBLER

DIREKTE
TIL PRIVATE

Lynnedkølet — derfor vitaminholdige. Forlang vor æblebrochure (Tlf. 277)

Trappergaardens
Æblehave, Kolding

Marentius . . .

(Framhald frá 1. síðu)
formaður. Vit strandaðu á ysta skerri á Kirkjubæar skergarði. Tað var oðligt. Jógvan hevði onga skuld í hesum, men eg: hann segði mær at verða væl leysan av fyrinum í Hesti. Tað gjordi eg ikki, tá ið hann ikki sá. Hvat veit stoyttu á blussid, veit eg ikki, men á loga fingur teir tað ikki. Baturin breyt turrur viðhvort. Eg helt nóg vera fyrri at doyggja so ungur. Eg fann tað so, at hárið reistist á hövðinum. Eg tók høguna av og foldi, men tey løgu sum vant. Tá báturinn breyt seg leysan, hekk stráklururin tvørtur fri. Hvussu við ter tá? Jú, tú vart kaldur og rolgur sum altíð.

Mini bestu ynski fylgi ter og tínum.

Havn, 9. desember 1962.

Niels A. Eidesgaard.

So byrjaði fyrri lærusveinunum arbeiðsdagurin í Guðs ríki. Trúgvir móti seinastu boðum Jesusar bóru teir gleðiðskapin fram, fyrst í Jodalandi, síðan út um londini í tí stóra Rómverjaríkinum. Kristnar meinigheittir vórðu stovnaðar, men mótsøðan var hörð og ágangurin stórur, og pinslaváttarnir gjordust fleiri og fleiri, tó arbeiðið fyrri Guðs ríki helt ikki upp, at, gjøgnum öldirnar varð gleðiðskapin borin fram.

Í fjórðu öld búið á Siciliu ein kristin kvinna, Helena; hon var rík einka og átti eina dóttur, Lucia, henda var trúlovað við heidnum drongi, Claudius at tavní. Hann hevur verið burtur í tvey ár í kriggj í Gallii við keisaranum og er nú komin heim. Hann hevur verið til døgurða hjá Helenu, og Lucia fylgir honum út.

LUCIA:

Tú fert tíðliga avstað, Claudius.

CLAUDIUS:

Ja.

LUCIA:

Tú ert kanska ikki komin aftur fyrri teg av krígunum, eg haldi, tú ert so álvarsamur. — Tú sigur einki, áh hevði tú vítað, hvussu mær hevur longst eftir ter, og hvussu eg havi biðið fyrri ter.

CLAUDIUS:

Tað var vakurt av ter.

LUCIA:

Tú sigur tað so kaldliga. Eg havi eisini havt tað ringt á annan hátt, meðan tú hevur verið burtur.

Elskaða móðir mín hevur ligið fyrri deyðanum. Eg vakti uppi yvir henni dag og nátt. Aldri á ævi míni havi eg havt tað so svárt, eg var so einsamall og bangin, og Guð var so langt burtur, tókist mær, tó Hann hoyrði bønir mínar.

CLAUDIUS:

Eg fati ikki, at tú vart bangin.

LUCIA:

Men Claudius, tað var móðir mín, ið lá at doyggja.

CLAUDIUS:

Eg fati tað ikki, sigi eg ter. — eftir trúgv tykkara, so skuldu tit glett tykkum, tá deyðin kom, tit fara jú í himmalin, siga tit. Jarðarlívið hevur einki at siga fyrri tykkum. Nú livir tú ikki eftir tí, tú prædikar, Lucia.

LUCIA:

Spotta ikki, Claudius, tað biði eg teg so bønliga um. Guð hevur sett okkum í heimin at liva lívið við tess gleði og tess sorgum. Vit vanvirða ikki jarðarlívið. Hóast vit vita, at vit øll motast heima hjá Guði, so er tað svárt at skiljast frá sínum kær. Trúgv okkara er ofta so lítill, tíverri.

Claudius, kennir tú onga trád eftir Guði. Merkir tú ongatíð tónleikan í lívi tínum?

CLAUDIUS:

Eg seti álitt mitt á keisaran, honum falli eg til kniggja og ongum øðrum.

LUCIA:

Eina menniskju tilbiðjur tú, áh títt neyðara-dýr, at tú ikki ert komin longur enn. Sært tú ikki Guð allastaðni, í rátturuni, í lívinum, í...

CLAUDIUS (tekur orðið av henni):

Stedga, ger so væl. Tú veitst mína støðu og eg tína. Hetta forur ikki til nakað.

LUCIA:

Orsakað — tú hevur rett, vit koma ongan veg, men hvat verður endin við okkum báðum?

CLAUDIUS:

Lat okkum ikki tosa um hetta beint nú. Eg víf vera hampuligur og siga, at tað gleðir meg, at móðir tín er vorðin frísk.

LUCIA:

Takk, Claudius. Gleði mín yvir, at Guð bøn-hoyrði meg, var eisini stór, ja, so stór, at hon

kendi einki mark. Í takksemi móti Guði, gav eg alt, eg sjálf átti, til tey fáteku. Eg vildi ynskt, at tú kundi seð, hvat signing hetta gull og fæ varð fyrri tey neyðstoddu, og túsundfall rikari varð eg í sál míni.

CLAUDIUS:

Tú ert púra or, gavst tú alt, tú átti?

LUCIA:

Ja, hví skuldi eg ikki tað — eg átti tað sjálf.

CLAUDIUS:

At tú gavst eitt sindur, kann eg ganga við tál, men alt, ert tú púra vitleys?

LUCIA:

Hvat bagir ter, Claudius?

CLAUDIUS:

Tú ofrar alt, tú eigur, fyrri Guði tínum, há! — tú hevði kanska ofrað teg sjálva, um ástóð?

LUCIA:

Ofrað meg sjálva? Tað havi eg aldri hugsað um.

CLAUDIUS:

Ja, latið lívið fyrri Kristus, sum tit siga.

LUCIA:

Hví talar tú soleiðis? Vit hava friðartíðir, keisarin hevur góðkent læru okkara, eingin kann gera okkum nakað.

CLAUDIUS:

Keisarin kann altíð broyta støðu, tað hevur hann ofta gjørt, — tað eru nógvi ið hava latið liv fyrri trúgv teirra, so hví ikki tú?

Tá fært tú jú sigurskrúnuna í himmalinum.

LUCIA:

Claudius, Claudius, hvat bagir ter?

CLAUDIUS:

Ert tú vorðin bangin? er trúgv tín so veik?

(Framhald á 4. síðu)